

10N: contradiccions de campanya i més enllà

written by Jaume Renyer | 20 de novembre de 2019

Article publicat al [blog d'en Jaume Renyer](#) el 15 de novembre de 2019.

Responent a alguns antics companys de militància que em demanen parer sobre la conjuntura política actual, apunto aqueixes consideracions sense altres fonts que la meva experiència i percepció.

La primera qüestió a fer notar és que en fer-se pública la sentència del Tribunal Supremo, avui justament fa un mes, hem entrat en una [etapa de conflicte](#) agut que superen dos anys d'atzucac post 27 d'octubre. La resposta social de protesta –comandada pels CDR i Tsunami Democràtic– deixa en evidència la manca de reacció institucional del Parlament, del Govern i dels partits parlamentaris capficats a preservar la minsa autonomia que resta i incapaços de bastir una estratègia col·legiada. El Consell per la República i l'Assemblea de Cànecs Electes són embrions d'un projecte republicà en previsió d'un paper efectiu segons com evolucionin els esdeveniments. Ara per ara, no hi ha connexió estable entre els moviments de protesta (dels quals sortiran en un futur immediat nous dirigents), les entitats sobiranistes, els partits i les institucions autonòmiques i les republicanes, però hi ha un gran potencial de creixement polític i social favorable a la causa de la independència.

D'aqueixa situació deriva que l'enfocament de les eventuais negociacions amb el poder espanyol no s'encarin de govern a govern sinó entre partits. Significativament, l'article de Joan Tardà abans-d'ahir a *El Periódico* es titulava [La hora de Esquerra](#), no pas l'hora de l'independentisme, evidenciant la manca de consciència del que significa un procés

d'alliberament nacional, reduït a parer seu a una pugna per l'hegemonia del progressisme abstracte i banal en el marc estatal espanyol. La preponderància electoral relativa d'ERC no es tradueix en lideratge de l'independentisme sinó en una interlocució privilegiada des del poder espanyol envers la formació que consideren més [procliu a la desconstrucció del procés](#) en curs a canvi d'una vaga promesa de reforma de l'ordre estatal.

El segon lloc, doncs, el pacte de govern PSOE+Podemos serà una operació d'estat per sumar el suport d'ERC a canvi de la promesa d'un futur govern ERC+Comuns amb suport extern del PSC a Catalunya. L'interès compartit per tots és liquidar a qualsevol preu l'eix que representen els presidents Puigdemont i Torra susceptible d'articular un moviment polític que superi els límits de Junts per Catalunya. La direcció d'Esquerra està determinada a implicar-s'hi perquè no té altra estratègia que liderar un tercer tripartit i desactivar el conflicte en curs per tal d'estabilitzar el PSOE en el govern d'Espanya. Aqueix pla no té en compte que l'aposta dels poder fàctics espanyols és un govern PSOE/PP i és probable que si Pedro Sánchez aconsegueix formar govern amb Podemos i el suport d'ERC (i EH Bildu), sigui descavalcat com ho va ser Adolfo Suárez.

Espanya involuciona cap a un règim a la turca dins la Unió Europea, la repressió contra l'independentisme s'incrementarà a curt i mitjà termini. A partir d'aqueixa probabilitat s'han de fer els plantejaments estratègics de l'independentisme cívic i polític per encarar els anys a venir (il·legalització de partits i aplicació perllongada del 155 de la CE). El resultat de les eleccions del 10N, malgrat les contradiccions que ha comportat pels partits que integren el Govern de la Generalitat, ha estat un èxit relatiu de l'independentisme i la constatació que del costat espanyolista només el PSC està en condicions de fer de garant de l'ordre estatal a Catalunya. No hi ha projecte espanyol de prosperitat i democràcia per a Catalunya, l'espoli econòmic i la dominació política són

estructurals, un eventual nou tripartit només serà conjuntural i acabarà dislocant ERC. La majoria social i electoral que haurà d'emergir malgrat les dificultats apuntades, d'aquí a uns anys s'ha d'anar bastint ja des d'ara amb nous lideratges i nous plantejaments. Aprenent de la persistència de les revoltes democràtiques en curs a Hong Kong, Rússia i Algèria.